

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **V. S.**, státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-118316-5/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-118316-5/SO-2018 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky od 23. 11. 2005. Dne 11. 9. 2013 zahájilo Ministerstvo vnitra z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018, č. j. OAM-1963-46/ZR-2013, ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem bylo odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců za spáchání úmyslného trestného činu (zločinu) kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby, čímž byla naplněna hypotéza § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

2. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se nezakládá na skutkových zjištěních a obsahu spisového materiálu. Má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť nepřihlédl k povaze a intenzitě jeho rodinných, sociálních, ekonomických a kulturních vazeb, délce pobytu na území (v ČR žije více než 20 let a 18 let neporušuje zákony), a nevypořádal se tak dostatečně s otázkou přiměřenosti zásahu do jeho života.
4. Žalobce poukázal na nečinnost správního orgánu prvního stupně v období mezi 10. 4. 2014 a 14. 9. 2017, přičemž celková doba řízení svědčí v jeho prospěch, neboť tím došlo ještě více k prohloubení jeho rodinných, sociálních, ekonomických a kulturních vazeb na území ČR. Správní orgány ignorovaly, že již dlouhou dobu žije řádný život a prokázal, že se ve zkušební době po podmíněném propuštění z výkonu trestu osvědčil.
5. Žalovaný měl dle žalobce přihlížet nejen k odsouzení za úmyslný trestný čin, ale i v tomto případě měl zkoumat též aktuálnost či neaktuálnost narušení veřejného pořádku, neboť jen tak by mohl řádně posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Skutečnost, že se tím odmítl zabývat, činí rozhodnutí nepřezkoumatelné. V tomto směru závěry žalovaného ohledně přiměřenosti dopadu do života žalobce neodpovídají požadavkům § 174a zákona o pobytu cizinců a jsou v rozporu se skutkovým stavem věci. Skutečnosti, že se osvědčil, trvalý pobyt manželky, splácení hypotéky a další jsou totiž důležité faktory při posuzování přiměřenosti svědčící v jeho prospěch. Zletilost jeho dětí nehraje roli, neboť není pravda, že s přibývajícím věkem jejich vazby slábnou, naopak jeho rodina se za tu dobu ještě rozšířila (manžel dcery, vnouče) a ztratil vazby na zemi původu.
6. Žalobce dále odmítá odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 274/2016 - 47, neboť v tomto případě se jednalo o odsouzení za rozsáhlou drogovou trestnou činnost v organizované skupině, což je závažnější trestný čin než v jeho případě, jde tedy o jinou situaci. Dotyčný cizinec neměl na území pevné rodinné vazby, žádný majetek a zaměstnání, ani nebylo vydáno rozhodnutí, že se osvědčil. Tvrzení správních orgánů, že se nejedná o nepřiměřený dopad, neboť si může vyřídit jiný druh pobytu, považuje žalobce za spekulaci. Rozhodně si sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat. To ale ještě neznamená, že mu bude nižší bytový status udělen, proto tím nelze odůvodňovat přiměřenost rozhodnutí. Zrušení trvalého pobytu pouze z důvodu odsouzení proto představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

III. Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Odmítla žalobní námitky jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, především odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí, a na spisový materiál, jelikož se jednalo o obdobné námitky jako v odvolání, se kterými se již vypořádala.

IV. Další podání žalobce

8. Žalobce upozornil na kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí. Je potřeba přihlédnout k povaze a závažnosti trestného činu, která je nesrovnatelně nižší než u násilných trestných činů, dále k době uběhlé od spáchání trestného činu a k chování žalobce během ní. Žalobce z trestu 5,5 let vykonal necelé 2 roky, od podmíněného propuštění uběhlo již 7 let, během nichž prokázal příkladné chování, osvědčil se, došlo u něj prokazatelně k pozitivnímu vývoji a je předpoklad vedení řádného života, proto nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Rovněž nutno přihlédnout k délce pobytu na území ČR a k vazbám na zemi původu. Za dobu 25 let se jedná o usazeného cizince se silnějšími zakotvenými rodinnými a ekonomickými vazbami na území ČR, v důsledku čehož došlo k oslabení vazeb k zemi původu. Návrat do domovského státu by představoval nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života. Zdůraznil, že za těchto okolností nemůže pouhý formální odkaz na důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu představovat skutečně závažný důvod pro zrušení pobytového oprávnění. Kritéria přiměřenosti je potřeba posoudit v jejich vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobyt v zemi s opačnými zájmy státu.

V. Jednání před soudem

9. V rámci nařízeného jednání uskutečněného dne 6. 1. 2021 zástupce žalobce s odkazem na obsah žaloby a další učiněná podání označil odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož nebyly zváženy všechny podstatné skutečnosti. Dále zdůraznil, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž žalovaný neprovedl řádně test proporcionality, byl pouze formálně zmíněn. Podotkl, že se žalovaný nezabýval možností zpětného pobytu v zemi původu, otázkou narušení veřejného pořádku a neposuzoval dostatečně soukromý život žalobce, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Zástupce žalobce setrval na svém dosavadním procesním stanovisku a žádal, aby soud žalobě vyhověl. Žalovaný se jednání neúčastnil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění účinném pro projednávanou věc – dále je „s.ř.s.“) a jedná se o žalobu přípustnou. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného soud vycházel ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud nejprve uvede skutkové okolnosti projednávané věci vyplývající jak z podání účastníků řízení, tak z obsahu předloženého správního spisu. Žalobce žije na území České

republiky již od roku 1995, přitom od 23. 11. 2005 jako trvale pobývajícím rezident. V roce 2000 se dopustil trestné činnosti spočívající v krácení daně a ve vylákání výhody na dani (řetězec fiktivních obchodů s vývozem zboží do Litvy s neoprávněným nárokováním nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty), čímž způsobil škodu velkého rozsahu, za což byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 5T 8/2007, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2010, sp. zn. 4 To 95/2009, pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, spáchaného ve spolupachatelství, (kromě peněžitého trestu a zákazu činnosti) k trestu odnětí svobody v trvání 5,5 roku ve věznici s dozorem. Žalobce byl tedy pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

12. Dne 8. 2. 2011 nastoupil do výkonu trestu a dne 21. 2. 2013 byl podmíněně propuštěn se zkušební dobou 5 let. Po dobu uvěznění byl pravidelně navštěvován svou rodinou. Správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce bylo zahájeno dne 11. 9. 2013. Usnesením ze dne 4. 5. 2018, č. j. 11 PP 121/2012-215, Okresní soud v Třebíči vyslovil, že se ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody osvědčil. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018 byl zrušen trvalý pobyt žalobce, přitom v době od dubna 2014 až do září 2017 se v řízení prakticky nic nedělo, ze správního spisu nejsou patrné žádné úkony.
13. Žalobce žije na území České republiky společně s manželkou (trvalý pobyt), v řadovém domku pořízeném na hypotéku, kterou společně splácí. Má tři zletilé děti, které jsou občany ČR, dvě dcery a syna, z toho nejstarší dcera je vdaná za občana ČR a má dítě. Žalobce je zaměstnán ve společnosti, v níž je společníkem a jeho manželka je předsedkyní představenstva. Jeho měsíční příjem činí 24 000 Kč čistého. Finančně podporuje syna, který studuje na vysoké škole, a dále též finančně pomáhá své starší dceři. Kromě dalších dvou společností sídlících v ČR je společníkem i obchodní firmy v Polsku. Žalobce se léčí s cukrovkou, vysokým krevním tlakem a alergií, užívá léky a trpí srdeční arytmií, po celou dobu pobytu si hradí zdravotní pojištění, je tedy odkázán na poskytnutí léčby v ČR. Zemi původu navštěvuje jen výjimečně, naposledy tomu bylo před 2 či 3 lety z důvodu účasti na svatbě bratrovy dcery. Jeho děti rodný jazyk neovládají.
14. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží i z úřední povinnosti (ex officio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
15. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů v nezohlednění všech skutkových zjištění a nezabývání se aktuálností narušení veřejného pořádku při posuzování přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soud této námitce nepřisvědčil, neboť z napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, že se žalovaný zabýval všemi skutkovými zjištěními majícími vliv na posouzení přiměřenosti dopadů, je rovněž patrné, jak se s nimi vypořádal a k jakým závěrům došel. Žádná skutková zjištění, na které poukazoval též žalobce, žalovaný nerozporoval. V dané věci o skutkovém stavu není sporu, rozpor není v tom, co správní orgány zjistily, ale v tom, jak

tento skutkový stav posoudily a vyhodnotily. Otázka přiměřenosti zásahu do soukromých a rodinných vazeb byla tedy posouzena přezkoumatelným způsobem.

16. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
18. Předmětná věc stojí na posouzení, zda byly u žalobce naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. O existenci odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody není sporu. Podstata námitek žalobce míří na problematiku posouzení přiměřenosti zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, týká se tedy druhé podmínky, jež musí být splněna, aby bylo možné zrušit platnost povolení k trvalému pobytu cizince. Žalobce má za to, že mimo jiné vzhledem k jeho chování po odsouzení a uplynulé době se v případě zrušení trvalého pobytu jedná o nepřiměřený nepoměr.
19. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se opakovaně zabývaly jak správní soudy, tak Evropský soud pro lidská práva. Podle této judikatury musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); 2. délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4. stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5. počet nezletilých dětí a jejich věk; 6. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7. rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8. imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9. věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45), nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

20. Krajský soud se s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele neztotožnil. Žalobu tedy shledal důvodnou.
21. Zásah do soukromého a rodinného života je potřeba hodnotit vážením jednak veřejného zájmu na ochraně společnosti a na druhé straně soukromými a rodinnými poměry cizince. Samotné akcentování spáchání trestného činu, jež svědčí o hrozbě pro veřejný pořádek, bez přihlédnutí k okolnostem dané věci není správné. V případě např. drogové trestné činnosti judikatura Nejvyššího správního soudu tuto činnost považuje téměř bez výjimky za závažné ohrožení veřejného pořádku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Krajský soud rozhodně nijak nezlehčuje závažnost trestné činnosti žalobce, má však za to, že daňovou kriminalitu, nelze stavět na roveň drogové kriminalitě, která směřuje přímo proti lidskému zdraví a životu a má zničující dopad především na mladé lidi, z pohledu soudu je proto jistě závažnější hrozbou. Oproti tomu v daném případě došlo k útoku na daňový systém státu, podstatné však je, že se tak stalo již před 18 lety (pozn. soudu: všechny časové údaje jsou uváděny v době rozhodování žalované, neboť pro posouzení věci je rozhodný skutkový stav v této době, nikoliv skutečnosti nastalé poté, srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Azs 481/2018-26).
22. Uběhl tedy již velmi dlouhý čas, přitom od té doby se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání, svůj trest za trestnou činnost si již odpykal, z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn již před delší dobou a žije spořádaným životem, o čemž svědčí též skutečnost, že se ve zkušební době osvědčil. Chování žalobce v průběhu této doby tak svědčí o jeho napravení a lze jej označit za ukázněné. Jeho vazby na zemi původu jsou jen ojedinělé, celá jeho blízká rodina, manželka a tři děti žijí na území ČR, nejstarší dcera zde založila již vlastní rodinu, všechny děti jsou státními občany ČR. Přitom lze mezi nimi spatřit silné rodinné vazby, které se neoslabilly ani v průběhu trvání odnětí svobody žalobce, neboť jej po dobu uvěznění pravidelně navštěvovali. Až na svatbu neteře žalobce zemi původu pravidelně nenavštěvuje, jazyk země původu sice ovládá, ale jeho děti nikoliv. Žalobce je na území ČR usazen, vlastní řadový domek, na který splácí hypotéku, na našem území má rovněž ekonomické zájmy, je společníkem 3 společností, z nichž v jedné je zaměstnán. Návrat do země původu je proto pro žalobce velmi ztížený, rovněž i s ohledem na jeho věk 57 let a zdravotní stav, který vyžaduje náležitou zdravotní péči. Žalobce má sice společnost v Polsku, jeho příjmy z ní však nejsou známy a není zřejmé, že by si potřebnou zdravotní péči mohl zajistit i jinde než v ČR, kde po celou dobu pobytu hradil zdravotní pojištění. Všechny tyto skutečnosti významným způsobem oslabují argumentaci žalované o závažném narušení veřejného pořádku a o přiměřenosti jeho rozhodnutí. Nutno poznamenat, že pokud by byl žalobce tak závažnou hrozbou pro narušení veřejného pořádku, jak tvrdí žalovaná, dalo by se očekávat, že řízení o zrušení trvalého pobytu bude zahájeno dříve, nikoliv až po jeho propuštění z vězení a že by správní orgán nebyl tak dlouhou dobu (více než 3 roky) v řízení o zrušení trvalého pobytu nečinný. Tato nečinnost rozhodně nepřispívá argumentům žalovaného.
23. Správní orgány tak sice řádně učinily potřebná zjištění, krajský soud však na rozdíl od nich hodnotí zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci s přihlédnutím ke shora uvedeným okolnostem jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
24. Krajský soud dále uvádí, že při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel též z předpisů Evropské unie a dospěl k názoru, že správní orgány splnily jejich požadavky a napadené

rozhodnutí z tohoto pohledu stojí. V případě Směrnice EP a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 na žalobce čl. 27 (podmínka aktuálního závažného ohrožení veřejného pořádku) nedopadá, neboť není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu čl. 2 odst. 2. V jeho případě se uplatní čl. 3 odst. 2 písm. a), dle něhož měly správní orgány povinnost posoudit osobní poměry žalobce a zdůvodnit odepření jeho pobytu, což ve svých rozhodnutích učinily. Podle čl. 9 odst. 3 Směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, platí, že členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajících rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12. Správní orgány se ve svých úvahách tomuto požadavku hodnocení závažnosti spáchaného trestného činu a též jejím významem pro posouzení ohrožení veřejného pořádku zabývaly (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33). Soud proto námitce žalobce týkající se absence posouzení aktuálnosti otázky ohrožení veřejného pořádku nepřisvědčil.

25. Krajský soud považuje za důležité na závěr podotknout, že vyhodnocování přiměřenosti dopadu do života cizince v porovnání s jeho proviněním není mnohdy jednoduché a staví před správní orgány i soudy nesnadný úkol. Ostatně tento závěr vyslovil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 25. 4. 2017, č. j. III. ÚS 443/17. Je však potřeba vždy přihlížet k odlišným skutkovým okolnostem jednotlivých případů a zohlednit všechny v úvahu připadající okolnosti. Právě vzhledem ke zjištěným shora popsaným konkrétním okolnostem dané věci soud dospěl k závěru, že se zde o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce jedná.

VII. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti a úvahy krajský soud konstatuje, že ačkoliv správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, má soud za to, že jej nesprávně vyhodnotily. Soud proto napadené rozhodnutí žalované postupem podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, přičemž ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že v dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto rozsudku.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 4 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 13 600 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. et. Mgr. Marka Čechovského, advokáta za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby, replika k vyjádření, účast u jednání před soudem) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 12 400 Kč (4 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 856 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná

o částku 20 456 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. ledna 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu